

Kærlig hilsen Selim
© 2003 Gry Clasen &
CDR-Forlag
Omslag: Ulla Rose Andersen
Tryk: Narayana Press
ISBN 87-7841-331-1

På let dansk
Dansk som andetsprog
Specialundervisning

Ekspedition:
Boghandlen eller direkte hos
CDR-Forlag
Montanagade 29 E, DK-8000 Århus C
Tlf. 8612 3078
Fax 8619 9566
mail cdr@forlagene.dk

www.forlagene.dk

I skoven

Lene vågner tidligt. Hun strækker sig.
Solen skinner ind gennem vinduet.

Hun går hen og ser ud.

Det er lørdag. Det er maj.

Det er forår, og vejret er dejligt. Solen
skinner fra en skyfri himmel.

Jeg tror, jeg vil cykle en tur i skoven i
eftermiddag, tænker hun.

I skoven er træerne lysegrønne. Fuglene
synger, og folk ser glade ud.

Lene stiller cyklen og sætter sig
på en bænk med udsigt over havet.

Solen glimter i vandet.

Med øjnene følger hun en måge. Den slår et slag i luften. Så dykker den ned i bølgerne og fanger en fisk.

En fyr i en kajak ror forbi.

En kvinde løber en tur med sin hund. Og dér går et ungt par. De ser forelskede ud.

Lene ser længselsfuldt på dem.
Hvorfor er jeg alene? tænker hun.
Hun lukker øjnene og drømmer.

I aften skal hun til fest hos sin veninde Kirsten. Hun har fødselsdag. Måske ...

Lene skubber drømmen til side og tænker:

Mon det bliver en god fest? Det gør det nok.

Hun kigger på sit ur.

Nå, det går ikke. Hvis jeg sidder her

længere, kommer jeg for sent.

Lene rejser sig og cykler hjem. Hun bor i en lille lejlighed.

Hun løber op ad trappen.

Til fest

Lene gør sig klar til at gå til fest. Hun nynner en melodi.

Til sidst ser hun sig i spejlet.

Nu bliver det vist ikke bedre, tænker hun.

Hun tager af sted.

Kirsten har en lille, hyggelig lejlighed ligesom Lene.

Kirsten har flyttet sine møbler ud for at få plads til sine gæster.

Stuen er fyldt med mennesker.

Lene går rundt og hilser. Der er mange,

hun ikke kender. Da hun er færdig med at gå rundt, kan hun ikke huske, hvad folk hedder.

Kirsten klapper i hænderne og siger:

»Nu skal vi spise. Vi skal sidde inde i soveværelset.«

Lene går rundt og ser på bordkortene. Endelig finder hun et med sit navn på. Hun stiller sig bag stolen.

Ved siden af står en mørkhåret fyr.

Han ser sød ud. Hun ser, at han har brune øjne.

»Jeg hedder Lene,« siger hun.

»Jeg hedder Selim,« svarer han.

Lene kan høre, at han ikke er dansker.

»Hvor kommer du fra?« spørger hun.

»Fra Kosova i det tidligere

Jugoslavien.«

»Hvor kender du Kirsten fra?«

»Gennem Peter og Morten, som jeg

har studeret sammen med i to år.« Han nikker over mod to fyre, som sidder på den anden side af bordet.

»Jeg har ikke kendt hende så længe, så jeg blev glad, da jeg blev inviteret med. Hvor kender du hende fra?«

»Vi læser og arbejder sammen. Jeg har heller ikke kendt hende så længe.«

»Hvad laver du?« spørger Selim.

»Jeg er sygeplejeelev. Jeg vil gerne være sygeplejerske. Hvad studerer du?«

»Jeg læser til ingeniør. Jeg bliver færdig næste år.«

»Hvordan kan du være færdig så hurtigt?«

»Jeg var næsten færdig med at studere i Kosova, så jeg skal bare have nogle fag her.«

»Hvad vil du bagefter?«

»Jeg vil gerne tilbage til Kosova. Men det er umuligt. Så jeg ved endnu

ikke, hvad jeg skal,« svarer han.

Lene nikker. Hun har hørt om Kosova og den konflikt, der er dernede.

Der er meget, hun gerne vil spørge om. Men hun ved ikke, hvor nysgerrig hun kan være. En stund er der stille mellem dem.

Lene beslutter sig. Han må sige nej, hvis han ikke vil svare.

»Hvorfor er du her i Danmark?« spørger hun så.

»Jeg er flygtning.«

»Hvorfor flygtede du?«

»Der var borgerkrig i det gamle Jugoslavien. Jeg er albaner. Der har været konflikter mellem albanere og serbere i mange hundrede år.

Jeg blev indkaldt til hæren. Jeg skulle slås mod folk, som ikke var mine fjender. Og jeg var politisk aktiv, så jeg kunne ikke blive.«

»Hvor længe har du været i Danmark?«

»Tre år.«

»Er du glad for at være her?«

»Ja, men jeg længes ofte hjem.«